

KAKO SE OSLOBODITI GRIJEHA

HAZRETI MIRZA GHULAM AHMAD
IZ KADIANA
OBEĆANI MESIJA I MEHDI A.S.
OSNIVAČ AHMADIJA MUSLIMANSKOG DŽEMATA

HAZRETI MIRZA GHULAM AHMAD
Iz Kadiana

Obećani Mesija i Mehdi a.s.
Osnivač Ahmadija muslimanskog džemata

KAKO SE
OSLOBODITI
GRIJEHA

VERLAG DER ISLAM

گناہ سے نجات کیونکر مل سکتی ہے

KAKO SE OSLOBODITI GRIJEHA

Bosanski prijevod

HOW TO BE FREE FROM SIN

Bosnian translation

Hazreti Mirza Ghulam Ahmad

Iz Kadiana

Obećani Mesija i Mehdi a.s.

Osnivač Ahmadija muslimanskog džemata

Prvo urdu izdanje: *Review of religions* (urdu), januar 1902.

Prvi engleski prijevod: *Review of religions* (engleski), januar 1902.

Sadašnji engleski prijevod: UK, 2008.

Prevodilac / Translated by: Fahrija Avdić

Provjera teksta / Text review: Wasim Ahmad

Prvo izdanje / First edition: June 2010

© ISLAM INTERNATIONAL PUBLICATION LIMITED

Izdavač / Published by: Verlag der Islam

Genfer str. 11, 60437 Frankfurt am Main, Germany

ISBN: **978-3-932244-64-3**

Ovu knjigu možete dobiti na slijedećoj adresi / Available from the following:

Mesdžid Baitul-Islam

Ahmadija muslimanski džemat

Tuzlanska 1b, 71000 Sarajevo, Bosna i Hercegovina

Tel/Fax.: 00387-33-612612

www.ahmadija.ba

e-mail: info@ahmadija.ba

O AUTORU

Rođen 1835. godine u Kadianu (Indija), hazreti Mirza Ghulam Ahmad, Obećani Mesija i Mehdi a.s., posvetio se proučavanju Časnog Kur'ana i životu molitve i predanosti. Uviđajući da je islam meta gnusnih napada iz svih pravaca i da je sudbina muslimana spala na niske grane, on je, kao Imam i razgovijetan glas ovog doba, preuzeo zadatak odbrane islama i predstavljanja njegovih učenja u njihovoj prvobitnoj čistoći. U svojoj širokoj zbirci pisanja, predavanja, diskusija, religijskih debata itd. on je dokazivao da je islam jedina živa vjera, čijim slijeđenjem čovjek može ostvariti kontakt sa svojim Stvaraocem i ući u zajedništvo s Njim. On je obznanio da ga je Bog odredio za Mesiju i Mehdija, u skladu sa predskazanjima Biblije, Časnog Kur'ana i hadisa. U 1889. godini počeo je primati pristupnice u svoj Džemat, koji je sada osnovan u preko stotinu devedeset zemalja. Napisao je više od osamdeset knjiga na urdu, arapskom i perzijskom jeziku. Poslije njegove smrti 1908. godine Obećanog Mesiju a.s. naslijedio je Halifa (Nasljednik), koji je nastavio njegovu misiju. Hazreti Mirza Masroor Ahmad, Halifatul Mesih V a.t., sadašnji je poglavar Ahmadija muslimanskog džemata i peti nasljednik Obećanog Mesije a.s.

O knjizi

Islamski koncept spasa razlikuje se od koncepta drugih religija, i od kršćanstva pogotovu, zato što islam odbija koncept urođenog grijeha i čovjeka proglašava odgovornim samo za njegove vlastite grijehe. On, zato, treba da se oslobodi svojih vlastitih grijeha da bi postigao spas. U ovom članku Obećani Mesija a.s. odgovara na općenito značajno pitanje: zašto čovjek čini grijeh, i kako se može osloboditi toga. Obećani Mesija a.s. piše da čovjek, samom svojom prirodom, nije sklon stvarima za koje vjeruje da su štetne, i ako počini grijeh, to je samo zato što istinski ne vjeruje u postojanje Boga i u Dan obračuna. Da ima takvu sigurnost odgovornosti za grijeh kao što ima, naprimjer, za štetnost otrova ili zmije, on nikada ne bi ni pomislio na to da prekrši Božije naredbe.

Obećani Mesija a.s. također dokazuje da se istinska religija mora prosuđivati njenom sposobnošću da svoje sljedbenike vodi sigurnosti u Božije postojanje. Časni autor daje detaljno poređenje islama i drugih glavnih religija i zaključuje da jedino islam može čovjeka voditi savršenoj svijesti i, prema tome, oslobađanju od grijeha.

Prvi engleski prijevod ovog članka bio je objavljen pod nazivom "Kako se osloboditi okova grijeha" u engleskom izdanju magazina Review of Religions (Pregled religija), januara 1902. Sadašnji prijevod pripremio je Vakalat Tasnif (Rabva).

Priznanja

Dugujem veliku zahvalnost slijedećim osobama za njihovu pomoć u raznim fazama ovog prijevoda: Raja Ata-ul Mannan, Syed Tanvir Mujtaba, Mirza Usman Ahmad Adam i Tahir Mahmood Mubashar. Također sam zahvalan i Munir-ud-Dinu Shams Sahibu, Additional Vakil-ut-Tasnif, za njihovu pomoć i potporu i za obezbjeđivanje važne veze za traženje upute od hazreti Mirze Masroor Ahmada, Halifatul Mesiha V a.t.

Čaudry Muhammad 'Ali

Vakilut Tasnif

Tahrik Jadid

Rabva

12. februar 2008.

Bilješka izdavača

Molim vas da primite na znanje da riječi u tekstu u normalnim zagradama () i između dugih crta – jesu riječi Obećanog Mesije a.s. Ako su neke riječi s ciljem objašnjenja ili fraze dodane od prevodioca, one su stavljene u zagradu uz napomenu 'izdavač'. Iza imena Muhammeda a.s., Časnog Poslanika islama, slijedi simbol s.a.v.s., što je skraćunica za pozdrav Sallallahu 'Aleihi Vesellem (mir i Allahovi blagoslovi neka su nad njim). Iza imena poslanika i vjerovjesnika slijedi simbol a.s., skraćunica za 'Alejhisselam (neka je mir nad njim). Stvarni pozdravi općenito nisu doznačeni u potpunosti, ali unatoč tome treba da se razumije da se svaki put ponavljaju u cijelosti.

Simbol r.a. upotrijebljen je uz imena drugova Časnog Poslanika s.a.v.s. i drugova Obećanog Mesije a.s. i stoje umjesto Radi Allahu 'anhu/anha/anhum (da Allah bude zadovoljan s njim/s njom/s njima). Isto tako, simbol r.h. stoji umjesto Rahimahullahu Ta'ala (da Allah ima milosti na njega), i a.t. stoji umjesto Ajadahullahu Ta'ala (da mu Allah, Moćni pomogne).

Mi nismo preveli arapske riječi koje su postale dio bosanskog jezika, npr., islam, Mehdi, Kur'an, Hidžra, ramazan, hadis, ulema, ummet, sunna, kafir, pukka itd.

Kako se osloboditi grijeha

U ovom članku namjera mi je pokazati da je izvanredan materijalni napredak sadašnjeg doba bio više nego protuteža svom žalosnom duhovnom opadanju do te mjere da su ljudske duše izgubile sposobnost da dokuče očite istine. Iz поблиžeg proučavanja ljudske prirode očito je da ga skrivena i strašna sila vuče prema dolje, i čovjek brzo biva uvučen u provaliju koja je nazvana Asfalus Safilin (najniže od niskih, izdavač). Umove ljudi je spopala takva promjena da su se počeli diviti i hvaliti stvari koje su odvratne i neukusne duhovnom oku. Svaka duša sama osjeća da je povučena nadolje silom koja je svojim uništavajućim utjecajem već izazvala propadanje cijelog svijeta. Čiste istine se ismijavaju i izruguju im se i na potpunu pokornost Bogu gleda se kao na besmislenost. Svaka duša je povučena prema svijetu kao da je vuče neka skrivena sila.

Kao što sam ranije često govorio, privlačnost formira osnove za sve što se događa u svijetu i strana koja posjeduje veće uvjerenje u stanju je da druge privuče sebi. Potpuna je istina, u principu, da sila samo može biti suzbijena drugom moćnijom od sebe. Nemoguće je da se ovaj svijet, koji je bio povučen nadolje silom niskih privlačnosti, ponovo uzdigne, ukoliko se s neba ne pojavi suprotstavljena sila da pojača vjeru ljudi i da im pokaže kako

postoji stvarniji i trajniji užitak u pokornosti Božijim naredbama nego što je u ispunjavanju tjelesnih strasti, i da ih uvjeri da je prijestup gori od smrti. Ovo nebesko svjetlo uvjerenja čovjeku je poklonjeno kroz 'Sunce,' to jest kroz Imama ovog doba, i njegovo neprepoznavanje je ravno umiranju u džahilijetu. Svako ko misli da nema potrebe za ovim istinskim izvorom svjetla obmanut je, jer sebe suprotstavlja nepromjenjivim Božijim zakonima. Ljudske oči, čak i ako posjeduju svoje svjetlo, ne mogu vidjeti bez Sunca. Sunce je izvor svjetla koje se spušta s neba i osvjetljava Zemlju, i bez njega su naše oči slijepa. Onaj ko postiže uvjerenje kroz ovo nebesko svjetlo privučen je pobožnosti i prirodno je da slijedi borba između ove dvije privlačnosti: jedna ga vuče prema krepkosti, a druga prema poroku, jedna prema Istoku, a druga prema Zapadu. Ovaj sukob je sve oštiji kad su ove dvije privlačnosti na svom vrhuncu – kao što su u vremenu ogromnog materijalnog napretka. Kako svijet prolazi kroz izvanredni napredak, budite uvjereni da su također stvorene i duhovne pripreme i da je na nebu stvorena privlačnost da se suprotstavi zemaljskoj. Zastrašujući su dani kad su neobrazrivost i zlo gospodarili najviše na Zemlji, zato što su bili obilježeni za duhovnu bitku koju su poslanici predskazali u formi raznih metafora. Neki ljudi to opisuju kao konačnu bitku između meleka (anđela) neba i šejtana Zemlje, koja će dosegnuti vrhunac u uništenju svijeta; drugi naivno misle da će to biti fizička bitka, vođena sabljama i puškama. Ovi drugi nisu upravo, jer naivno interpretiraju da duhovna bitka znači fizičku bitku. Ukratko, neminovan je oštri sukob između mraka Zemlje i svjetla neba, kako su predskazali svi poslanici, od Adema do Časnog Poslanika s.a.v.s. Zapovjednik jedne strane je nazvan 'Skrivač istine', dok je zapovjednik druge (strane) poznat kao 'Otkrivač istine'. Onaj ko dolazi s neba u društvu meleka je manifestacija (meleka, izdavač) Mikaila, a onaj koji je uzdignut sa Zemlje moćima mraka manifestacija je šejtana.

Kad posmatramo dobro naoružano mnoštvo Zemlje zaokupljene u svojim pripremama, nakon što su već postigli vrlo mnogo, navedeni smo da vjerujemo kako kraljevstvo neba uopće nije nepažljivo prema njihovim pripremama. Nebeska vlast nije sklona pokazivanju i hvalisanju i postiže vrlo mnogo, a da niko ne zna o tome. Ljudi konačno počinju o tome saznavati kad se na nebu pojavi svjetlo i na Zemlji bijeli minaret; nebesko svjetlo onda pada na minaret i osvjetljava cijeli svijet.

Ova zadnja rečenica zahtijeva izvjesno objašnjenje. Iako je Božiji duhovni poredak u potpunom skladu sa fizičkim, on ponekad pokazuje jedinstvene odlike koje nisu tako primjetne u fizičkom poretku. Naprimjer, kad se formira fizička privlačnost, ona rezultira formiranjem nebeske privlačnosti, čak iako su ove dvije suprotstavljene jedna drugoj. Razumljivo je da se ove dvije privlačnosti, kad dostignu svoj vrhunac u zadnjim danima svijeta, moraju sukobiti jedna s drugom, jer ni jedna ne može postići nadmoć bez uništavanja druge. Kad su dvije strane jednake u moći i slavi, one se neizbježno sukobljavaju. Ne samo da je ovo bilo predskazano u svim knjigama poslanika nego i razboritost također zahtijeva sljedeće - kad dvije snažne i suprotstavljene privlačnosti dođu u sukob, jedna od njih mora nadjačati drugu ili obje moraju biti uništene. U skladu s opisom koji se nalazi u knjigama poslanika, dogodilo se sljedeće: kad je prošlo hiljadu godina poslije Isaa a.s. – period u kojem je, prema predskazanjima, šejtan ostao u okovima – zle sile su se počele utvrđivati na Zemlji. To je bilo i određeno vrijeme poslije kojeg je i islam počeo opadati s obzirom na njegove plemenite principe; njegov duhovni napredak je stao i njegove ovosvjetske pobjede su prestale. Kad je islam rođen, u tom vremenu je šejtan bio vezan lancima – i tako je moralo biti, jer to je ono što su svi poslanici od davnina predskazali – čak i Ivan duhovnjak – a njegov pad je počeo kad je šejtan bio oslobođen poslije 1000 A.D. i islam je prestao dalje napredovati. Poslije toga sve vrste

šejtanskih aktivnosti pustile su korijen i drvo zla je počelo rasti na Zemlji, dok neke od njegovih grana nisu ispunile Istok, neki dostigli najudaljenija utvrđenja Zapada, i neki se raširili preko Sjevera i Juga. Baš kao što su i vanjski događaji pokazali da je period šejtanovog zatvaranja hiljadu godina, period njegove slobode je također hiljadu godina, kako su poslanici predskazali, i on se približava kraju na nastanku četrnaestog stoljeća po Hidžri. Ovih hiljadu godina treba računati prema božanskom ili lunarnom kalendaru, jer su u skladu s tim sistemom Jevreji i muslimani bili poučeni da određuju vrijeme (ispunjenja, izdavač) predskazanja. Računanje bazirano na sunčevom kalendaru je čovjekova novotarija i djeluje protiv tumačenja vjerskih spisa. Ovo su, ukratko, konačni dani šejtanovog dozvoljenog odgođenog roka. Oni su zaista već prošli, jer je već proteklo devetnaest godina od nastanka ovog stoljeća Hidžre, koja je označila kraj šejtanovog perioda i slobode. On, međutim, ne želi biti lišen svoje moći i borba između dvije sile je neizbježna. To je bilo određeno od početka, a Božija riječ nikada ne može biti neistinita.

Drugo svjedočenje koje pokazuje da su ovo dani (konačne borbe, izdavač) jeste u tome što je šesti milenij od rođenja Adema, u kojem se trebao pojaviti drugi Adem, također prošao. Pošto je šesti dan dan rođenja Adema i, prema knjigama, jedan dan simbolizira hiljadu godina, moramo prihvatiti da se drugi Adem već pojavio u skladu sa Božijim obećanjima, premda još nije bio u potpunosti prepoznat. Također, moramo vjerovati da je mjesto koje je Bog odredio za njegovo pojavljivanje na Istoku, a ne na Zapadu. Pošto je Ademu bilo dato prebivalište u bašči prema Istoku (Genesis 2:8), drugi Adem se morao također pojaviti u istočnoj zemlji s ciljem da održi svoju sličnost sa prvim. Muslimani i kršćani su jednako obavezni da ovo prihvate, ukoliko, naravno, nisu naklonjeni nevjerovanju.

Prema tome, ne treba biti nikakve teškoće u razumijevanju

ove istine, jer je posve očito da je ovo vrijeme za konačnu bitku između svjetla i mraka. Sile mraka uprežu svoju najveću snagu i uzaludno je misliti da one sada mogu biti podjarmljene bilo kojim drugim sredstvima osim svjetlom koje se spušta direktno s neba. Mrak je potpuno ispunio svijet i svjetluca lampu bogobožnosti se skoro ugasila. Uobičajeno vjerovanje, tradicionalno znanje i površne molitve ne mogu više vratiti njeno izbljedjelo svjetlo. Može li slijep voditi slijepog? Može li mrak rastjerati mrak? Ne! Novi minaret mora biti izgrađen na Zemlji, koji se diže iznad niskih boravišta, tako da se nebeska lampa može smjestiti na njega i cijeli svijet treba biti osvjetljen njenim svjetlom. Kako može svjetlo dosegnuti udaljena mjesta ukoliko nije negdje visoko?

Šta minaret simbolizuje? On predstavlja svetu, čistu i odlučnu dušu, koja je data onom savršenom čovjeku koji je vrijedan nebeskog svjetla, i ovo značenje je tijesno povezano u samoj riječi 'minaret'. Uzvišenost minareta označava visoku odlučnost takvog čovjeka, čvrstina minareta označava smionost koju on pokazuje u vrijeme kušnje, i njezina čista bjelina predstavlja njegovu nevinost, koja na kraju mora biti utemeljena. I kad se sve ovo dogodilo, to jest kad je njegova istinitost bila potvrđena argumentima, i njegova hrabrost, ustrajnost, strpljenje i čvrstina postali očit kao sjajni minaret, period njegovog prvog dolaska - koji je bio obilježen kušnjama i nevoljama – završio se, i sada je došlo vrijeme za njega da se pojavi u slavi. Na onog ko slični minaretu spušta se duhovnost, koja je prožeta Božijom slavom, i s Božijim odobrenjem ga oprema božanskim moćima. Sve ovo se događa u njegovom drugom dolasku, i ovo je upravo način kako se trebao pojaviti Obećani Mesija. Tradicije koje prevladavaju među muslimanima, koje govore, naprimjer, o njegovom spuštanju blizu minareta, samo su namijenjene da označe kako će njegov dolazak biti veličanstven i uz njega će biti dvije božanske moći. Njegov dolazak će biti zadržan do vremena

koje je Bog odredio za njegov dolazak, ali ovo ne znači da on nije bio (fizički, izdavač) prisutan na Zemlji prije toga.

Također je Božija praksa da On koristi fizičke ilustracije kako bi objasnio neke duhovne stvari. Hram (sinagoga) u Baitul Makaddasu (Jerusalemu, izdavač) i Ka'ba u Meki, naprimjer, služe kao simboli Božije manifestacije. U ovom kontekstu islamski Šerijat govori o spuštanju Obećanog Mesije na minaret ili blizu njega, u zemlji koja leži istočno od Damaska – baš kao što je Ademu bilo dato prebivalište na Istoku. Nema nikakve štete ako fizički minaret također bude izgrađen prije njegovog uzvišenog dolaska. U stvari, spomenuto je u literaturi hadisa da će minaret biti izgrađen prije dolaska Obećanog Mesije i služiti će kao znak njegovog veličanstvenog dolaska.

Obećani Mesija se trebao pojaviti u dvije faze. Prva neće biti znamenita, praćena svim vrstama teškoća. Onda će slijediti period slave, prije kojeg mora biti izgrađen minaret, da se ispuni hadis koji kaže da će fizički minaret biti odraz duhovnog.

Svijet ga neće prepoznati prije njegovog veličanstvenog dolaska, jer on neće biti od svijeta, niti će ga svijet voljeti, jer svijet ne voli Boga, od kojeg će on doći. Mora se suočiti sa kušnjama i proganjanjem, i klevete moraju biti bačene na njega; zaista, islamska predskazanja govore da Obećani Mesija na početku neće biti prihvaćen, i neuki ljudi će praviti smutnju protiv njega. Oni će ga nepravedno napadati i misliti da su postupili pobožno, a drugi će ga mučiti i smatrati da njihovi postupci zadovoljavaju Boga. Prema tome, on će biti izložen svakoj vrsti kušnji, do vremena svog veličanstvenog dolaska, koji je od Boga bio predodređen. Ljudi sa otvorenim srcima će onda razmisliti: 'Koja je ovo vrsta varalice koji se ne može podjarmiti? Zašto Bog pomaže njemu umjesto nama? Božiji melek će se na to spustiti na njihova srca i opomenuti ih: 'Zar je neophodno da sva predskazanja koja se nalaze u vašim predanjima moraju biti ispunjena i je li vas to zadržava (od prihvatanja Obećanog

Mesije, izdavač)? Zar nije moguće da su ova predskazanja bila podložna greški ili pogrešnom tumačenju, i zar nije dozvoljeno neke od njih shvatati metaforički? Zar nisu Jevreji bili lišeni vjere i blagostanja zato što su uzalud iščekivali ispunjenje svih predskazanja prema svom vlastitom razumijevanju? Uzevši u obzir da je to isti Bog i da su Njegovi putevi isti, zar nije moguće da ste i vi iskušavani na isti način?’ Njihova srca će se na kraju nakloniti prema istini, baš kao u (vremena, izdavač) prošlih (poslanika, izdavač).

Bilo bi pogrešno proglasiti da će se u ovo doba voditi fizički ratovi s ciljem širenja vjere i pobožnosti. Umjesto da otkriva ljepote i odličnosti istine, sablja ih skriva i obavlja nejasnoćom. Oni koji vjeruju u ovo su neprijatelji, a ne prijatelji islama. Oni su sirovi i nedostaje im moralne jakosti. Njihova srca su skrivena u nesigurnost, oni su lahkovjerni i neznalice i omogućavaju protivnicima islama priliku da prigovaraju kako napredak islama ovisi o sablji. Ovakvo vjerovanje škodi islamu. Nijedna religija ne pribjegava sili kad je u stanju utemeljiti svoju istinu kroz razumne argumente, neosporna svjedočenja i nebeske znakove. S druge strane, nikakvi dalji argumenti nisu potrebni da bi se iskrivila religija koja ne posjeduje ove odlike i okreće se sablji da bi nadoknadila svoje vlastite slabosti. Kao posljedica, takva religija biva ubijena svojom vlastitom sabljom.

Kritičari griješe kad prigovaraju zašto je džihad, ako se smatra nedozvoljenim u ovo doba, bio praktikovan u ranim danima islama? Ovi ljudi, izgleda ne znaju da islam ne dopušta upotrebu sile za širenje religije pod bilo kojim uvjetima. Časni Kur’an kategorički kaže: **لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ** ‘Nema prisile u vjeri.’ Sablja je podizana (od strane ranih muslimana) zato što su barbari Arabije, koji su izgubili svaki osjećaj za moral i ljudske vrijednosti, postali zakleti neprijatelji islama. Kad im je kroz jasne dokaze pokazano Božije Jedinstvo i istina islama, a u njihove umove utisnuto da

¹ Al-Bakarah 2:257 (Izdavač)

je idolopoklonstvo pogrešno i protiv dostojanstva čovjeka, nisu bili u stanju uzvratiti na ove argumente. Oni među njima koji su bili svjesni naklonili su se islamu, što je dovelo do razdvajanja braće i sinova od njihovih očeva. U ovo vrijeme idolopoklonici su oštro kažnjavali one koji su postali muslimani, da bi očuvali svoje lažne religije i odvrćali ljude od islama. Takve prekršaje činili su poglavice Meke. Abu Džehel je bio jedan od njih.

Oni koji poznaju ranu historiju islama nesumnjivo znaju za okrutnost i barbarstvo koje su počinili protivnici u Meki i za broj nevinih ljudi koji su bili ubijeni kao rezultat toga. Ali to nije odvrćalo ljude od prihvatanja islama. Čak su i oni ograničene inteligencije mogli vidjeti da su učenja islama bila daleko svrsishodnija i uvjerljivija od učenja idolopoklonika. Kad su protivnici vidjeli besmislenost svojih napora, odlučili su da je jedino rješenje da ubiju Časnog Poslanika s.a.v.s., ali ga je Bog spasio od njihovih ruku i odveo ga u Medinu na sigurno. Mekanlije su, međutim, ustrajali u svojim zlim planovima i dalje su činili napore da ga ubiju čak i u Medini. Pod ovim okolnostima muslimani su morali da se brane i da uzvrate onima koji su ih nepravedno napali. Islamski ratovi nisu vođeni za širenje religije nego samo da se zaštite životi muslimana. Može li bilo koja razumna osoba vjerovati da islam nije bio u stanju dokazati Jedinstvo Božije pred idolopoklonicima – koji su obožavali kamene idole i druge mrtve predmete i bili zaokupljeni svim vrstama poroka – i morao je za ovu svrhu pribjeći sablji? Bože sačuvaj! Ove optužbe su neosnovane i oni koji ih iznose čine veliku nepravdu islamu skrivajući istinu.

Maulvisi (hodže) su odigrali svoju ulogu u ovoj nepravdi, ali kršćanski svećenici nisu ništa manje krivi, jer su oni također utisnuli ovakvo razmišljanje u umove muslimana ističući proglose nerazboritih hodža. Kad muslimani čuju svoje vlastite hodže da izdaju fetve u prilog džihada, i čuju kršćanske svećenike – koji su također ugledni učenjaci – da iznose isti prigovor protiv

islama, oni postaju žrtva koncepta da islam podstiče ovu vrstu džihada. Oba ova stajališta dali su povoda takvim neosnovanim optužbama protiv islama.

Da kršćansko svećenstvo nije usvojilo ovaj način i da su iskreno i istinski priznali da su iskazi takvih hodža bazirani na pukom neznanju, te da okolnosti koje su zahtijevale džihad u prvim danima islama nisu prisutne u ovo doba, sama predodžba takve vrste džihada nestala bi sa svijeta. Ali oni ovo nisu uspjeli razumjeti, jer su bili vođeni svojim željama, a ne razumom.

Allah je odobrio muslimanima da se bore samo onda kad su nevjernici zaslužili smrt zbog svojih neprijateljstava. Ali On je također dao odredbu da će biti pošteđen svako ko prihvati islam. To je možda izazvalo kritičare da izvuku pogrešne zaključke. Oni, izgleda, ne razumiju da se ova naredba nije bavila prisilom, nego ponudom milosti onima koji su zaslužili da umru. Zvati takvo učenje prisilom je vrhunac besmislenosti. Oni su zavrijedili svoju kaznu, ne zato što su bili nemuslimani, nego zato što su bili ubice. I pošto je Bog znao da su oni savršeno dobro razumjeli istinu islama, zbog toga im je, iz Svoje milosti, dao priliku da se iskupe za svoje grijehе. Dakle, to je samo dalja potvrda da islam nije poučavao prisili. Zapravo je omogućio odgodu onima koji su trebali biti ubijeni zbog krvoprolića.

Muslimani su podnijeli mnoge teškoće i predrasude koje su postojale prema njima. Ako bi bilo koji član plemena primio islam, on bi odmah bio ubijen ili bi živio u stalnom strahu za svoj život. Muslimani su se morali boriti za mir. No, čak ni pod ovim teškim okolnostima oni nikada nisu izvukli sablju ukoliko dva uvjeta za rat nisu bila ispunjena. Njima je rat uvijek bivao nametnut i oni se nikada nisu borili s ciljem širenja vjere. Oni su se jedino borili radi sigurnosti i samoodbrane, ali neuke hodže tome su kasnije dali drugačiji karakter i počeli se ponositi nečim posve barbarskim i sramnim. Međutim, bilo bi pogrešno staviti krivnju na učenja islama. Krivnja u potpunosti leži na onima koji

ne vrednuju ljudski život i toliko su žedni krvi da željno iščekuju Mehdija koji će, prema njihovom vjerovanju, doći da izazove krvoproliće. Oni žele uvjeriti ljude da je islam uvijek ovisio o sili i prinudi za svoje propagiranje i da nema ni truna istine.

Hodže, izgleda, nisu zadovoljni propadanjem islama, jer ga žele još više poniziti zagovaranjem takvih načela. Budite sigurni da Bog nikada neće dozvoliti da islam postane meta takve ljage. Naši nerazboriti protivnici jedino kopaju svoj vlastiti grob slijedeći vjerovanje da se islam od samog početka širio sabljom. Došlo je vrijeme da takvo neistinito vjerovanje istjeramo iz svojih umova umjesto da ga popularišemo. Hodže će učiniti veliku uslugu islamu ako se ujedine kako bi istjerali ovu predodžbu iz umova neukih muslimana. Time će pomoći otkrivanju odlika i ljepote islama, ali će također ukloniti nenaklonost koju vjerski protivnici imaju prema njemu zbog njihovog pogrešnog shvatanja. I bit će u stanju da se okoriste ovom fontanom svjetla.

Baš kao što se svako boji ubistva, pogotovu žene i djeca, i ljudi drugih vjera isto tako se boje onih muslimana koji imaju takva vjerovanja o džihadu. Oni se boje provesti noć u njihovom društvu, da ne bi ovi pobornici (fanatici) zaželjeli postati gazije (šampioni islama, izdavač) ubijanjem svojih gostiju. Ljudi koji žive u provinciji Frontier (Pakistan) misle da će ovim postupkom 'pobožnosti' zaslužiti Džennet i sve njegove blagodati. Muslimani treba da se stide toga što ljudi drugih vjera nisu više sigurni u njihovoj blizini i očekuju najgore od njih. Ja sam sreo mnoge ljude koji strahuju od ovog prikriivenog vjerovanja muslimana. Jedan Englez je došao da posjeti Kadian negdje oko 20. novembra 1901. Mnogi od mojih sljedbenika bili su sa mnom u to vrijeme i bili smo zaokupljeni religijskim razgovorom. On je tamo stajao neko vrijeme dok ga nismo uljudno pozvali da nam se pridruži. Onda se predstavio kao engleski turist, koji je također bio u Arabiji, i izrazio je želju da uslika moj Džemat. Mi smo pristali na to i poslije toga smo ga pozvali da ostane s nama

nekoliko dana. Međutim, on nije bio voljan tome i rekao je da je od mnogih kršćana čuo kako su neki bili nemilosrdno ubijeni od strane muslimana. Čak je naveo i nekoliko događaja kojima je bio svjedok u Bagdadu. No, mi smo mu objasnili da se naš Džemat, poznat kao ahmadi pokret, strogo protivi takvim vjerovanjima i prezire počinitelje takvih prijestupa, i da je naša dužnost prema čovječanstvu nastojati da iskorijenimo takva vjerovanja. Ovo ga je zadovoljilo i on je proveo noć u našem društvu.

Ja navodim ovaj događaj da bih pokazao kako su ova vjerovanja, koja su protivna istinskim učenjima islama, ukaljala njegov ugled u očima ljudi drugih vjera i izazvala su nepovjerenje i mržnju protiv muslimana. Oni jedino očekuju ljudsku simpatiju od onih muslimana koji nisu skloni religiji i koji se ne zanimaju za temelje vjere. Ogromna sumnja i dalje traje protiv islama. Nažalost, muslimani su ti koje treba kriviti za ovo. Može li postojati veći grijeh od uskraćivanja blagoslova islama svijetu – kao što je uradila muslimanska ulema i njihovi sljedbenici – i može li se takva religija smatrati božanskom, koja nije u stanju usaditi svoja učenja u ljudska srca bez upotrebe sablje? Ne, istinska religija je ona čiji nepobitni argumenti i unutrašnja izvanrednost djeluju kao sablja i nema potrebe za nekom sabljom od čelika.

Sadašnje opadanje islama zahtijeva reformatora. Islam je danas u vrlo neizvjesnom stanju i njegovo svjetlo je bilo skoro potpuno pomračeno. Muslimani su pogriješili ne samo u svojim vjerovanjima nego i u svojoj praksi. Izumili su neke tradicije koje ne samo da su štetno utjecale na njihov karakter nego su i suprotne Božijem zakonu prirode. Naprimjer, Božiji zakon je utemeljio tri osnovna ljudska prava: ne smijemo ubiti nevinu osobu, ne smijemo povrijediti nečiju čast i ne smijemo nepravedno prisvojiti imanje druge osobe. Ipak, ima muslimana koji krše sve tri ove naredbe. Oni ubijaju nevine ljude i ne boje se Boga, a njihove maloumne hodže izdali su fetve dopuštajući privlačenje ili zarobljavanje žena drugih religija – koje oni

smatraju nevjernicima – da ih uzmu za žene. Slično tome, oni smatraju dopuštenim otimanje imanja bilo kojeg nevjernika kroz pronevjeru ili krađu. Samo razmislite o pogibeljnom stanju religije čije hodže izdaju takve fetve! Sve je ovo posao samoživih ljudi koji takva učenja lažno pripisuju Bogu i Njegovom Poslaniku. Oni moraju nositi teret svih grijeha koje su počinili neuki muslimani. Oni su kao vukovi u odjeći ovce, koji zavode ljude. Oni su otrov, ali se pretvaraju da su vrijedan protuotrov. Gaje mržnju prema islamu i Božijim stvorenjima i njihova srca su lišena sažaljenja i simpatije, ali se lažno predstavljaju. Njihovi govori zavode i služe njihovim vlastitim sebičnim ciljevima. Oni dolaze u džamije prurušavajući se u svete ljude, dok skrivaju svoj grješni karakter. To nije svojstveno bilo kojoj zemlji, gradu ili sekti. Muslimanski svijet je pun onih koji sebe nazivaju ulemom, odijevaju se kao hodže i nastoje poprimiti duhovni izgled da bi izgledali pobožno, ali njihova djela odaju njihovu istinsku prirodu i karakter. Oni ne žele da se pobožnost ili sažaljenje šire u svijetu, jer bi to bilo protiv njihovog vlastitog interesa.

Prema tome, islam je sada okružen teškoćama. Srca većine ljudi su mrtva i ne vidi se napredak prema bogobožnosti. Napušten je put umjerenosti, čak postoji i sekta koja obožava grobove svetih ljudi i obilazi ih – čini tavaf – kao što se obilazi oko Kabe. Oni vjeruju da su duše njihovih umrlih svetaca svemoguće i da je ova moć od Boga prebačena njima. Oko većine takvih grobova svetih ljudi izgrađene su kućice i njihovi čuvari očekuju od njihovih sljedbenika da ih obožavaju. Ako se raspitujete o čudu, bit će vam navedeno hiljade čuda svetaca bez najmanjeg dokaza. Smatrajući da je ovo suština islama, ljudi takvih sekti sve druge muslimane smatraju zalutalim.

Dok ovi ljudi odlaze u jednu krajnost, tu su i drugi, koji odlaze u drugu krajnost, prelazeći sve granice u svom negiranju duhovnih blagoslova. Da i ne govorimo o svetačkom dostojanstvu - oni nemaju čak ni najmanjeg poštovanja prema poslanstvu. Ne

prihvataju čuda, ismijavaju ih i rugaju se njima, te smatraju da je objava proizvod vlastitog uma primaoca i da proizlazi iz svojstvenih umnih sposobnosti. Oni smatraju da su predskazanja, koja nisu rezultat vlastite dalekovidosti osobe i koja potpuno pripadaju kraljevstvu nevidljivog, nemoguća. Vjeruju da se nikakva objava ne spušta od Boga, da nema istine u čudima ili predskazanjima. Grobovi mrtvih su tek humke zemlje i nemaju nikakve veze s dušama, te da je Dan oživljavanja mit koji potječe iz doba neznanja i da je briga o Ahiretu puka bezumnost. Oni vjeruju da sva mudrost leži u stjecanju materijalne dobiti i slijedeđu i oponašanju onih koji su bezdušni u svom postizanju ovosvjetskih interesa. To su ekstremna stajališta koja muslimani imaju naspram poslanstva i oživljavanja.

Čak i u svakodnevnom vladanju nalazimo muslimane u jednoj ili drugoj krajnosti. Njima nedostaje osjećaja umjerenosti u riječima, postupcima, moralu, braku, razvodu, štedljivosti, rasipnosti, ljutnji, milosti, osvete ili oprost. Oni su u neobičnom škripcu; njihovo neznanje nema granica i njihovo prijestupništvo ne zna za ograničenja. Ako su ovi ljudi, koji podižu zastavu Tevhida i umjerenosti, prešli sve granice, je li i od kakve koristi vapaj zbog stanja ljudi drugih vjera?

Kršćani nastanjuju dio svijeta koji je poznat po svojim neobičnim intelektualnim sposobnostima. To bi trebao biti izvor velike nade. Ali, nažalost, moram reći da su, kad stvar dođe do religije i Božijeg Jedinstva, oni izgubili svoje stečeno znanje o nauci i filozofiji. Kad vidimo njihove svjetske projekte i njihove sistematske metode i praktično svakodnevne izume novih djelatnosti, i kad promatramo njihovo razumijevanje Boga vrijedno samilosti, i da poniznog čovjeka smatraju Gospodarom svjetova, ne možemo razumjeti kako njihov intelekt može raditi tako sjajno u svjetskim stvarima, a potpuno ih je izdao kad dođe do prepoznavanja Boga!

Razlika između ekstremnih mišljenja muslimana i kršćana jeste

u tome što muslimani posežu za pravima drugih ljudi, a kršćani se, s druge strane, griješe o Božija prava. Muslimani više nemaju ljubavi i sažaljenja za svoje bližnje zato što je njihovo shvatanje džihada stegnulo njihova srca. Zaista, neki opaki ljudi među njima spremni su da ubijaju nevine ljude zbog malih ličnih dobiti ili zbog nekih šejtanskih nadahnuća i oni se ne sustežu od ponižavanja ljudi, niti od oduzimanja njihovog imanja. Ne uzimajući u obzir ova neophodna ljudska prava, oni kaljaju sami ugled čovječnosti. Što se tiče kršćana, oni su se na svaki mogući način ogriješili o prava Svemogućeg. Nerazumno su uzeli poniznu osobu da bude njihov bog, a nisu ništa bliže postizanju svrhe toga, to jest spasu. Ako je vjerovanje u raspeće Krista bio jedini lijek da se oslobode od grijeha, zašto on nije uspio u slučaju Evropljana, koji se upuštaju u takve grješne postupke da se čovjek stidi čak i govoriti o njima? Oni su u grijehu i prijestupu previše odmakli i ne možemo reći da su išta manje nemoralni od Azijaca. Imajući u vidu sve ovo, zašto ovaj lijek van upotrebe nije bio zamijenjen? Čak i u ovom kratkom životu, svaki doktor i pacijent vode računa o tome da lijek, ako ne uspije proizvesti željeni rezultat u toku sedmice ili slično, treba zamijeniti. Zašto onda ovaj lijek (raspeća, izdavač) nije nadomješten do danas, iako se njegova djelotvornost očito nije pokazala? Je li valjano vjerovati poslije devetnaest stotina jalovih godina da vjera u raspeće može postići istinski spas? Uprkos činjenici da se nikakvi znakovi nisu do sada pojavili, da li je još uvijek mudro istrajavati u nadi kako će doći vrijeme kad će se kršćani uzdržati od zla i odavanja piću i neumjerenosti više od ljudi drugih vjera? Svako ko živi u nekoj evropskoj zemlji može svjedočiti tome da u određenim dijelovima kontinenta ne smatraju više da je blud grijeh. Zaista, bilo koja svjesna osoba koja je ikada posjetila Evropu i provela neko vrijeme u Parizu i u drugim gradovima može o tome svjedočiti. Oni višeženstvo smatraju nedopuštenim, a ne vide ništa pogrešno u bacanju požudnog

pogleda na žene. U Francuskoj možemo naći hiljade žena koje ne osjećaju potrebu da se udaju. Je li ovo sve zbog toga što su otkrivene nove izreke Biblije koje sve ove stvari prikazuju zakonitim, ili zato što je krv Isusa imala suprotno djelovanje i obećanje iskupljenja nije ispunjeno? Činjenica je da ovo nikada nije bio ispravan lijek, zato što smrt jedne osobe ne može imati nikakve veze sa izbavljenjem druge; zapravo, svi blagoslovi potječu od Živog Boga, ne od mrtvog; i svjetlo isijava kad sunce izlazi, a ne kad zalazi.

Neuspjeh ovog lijeka da dadne izbavljenje od grijeha također dokazuje da načelo kako je sin Božiji dao svoj život za ovu svrhu nije ispravno. Mi nikada ne možemo pripisati Bogu smrt, prema čemu On žrtvuje Svoj vlastiti život, a ipak ne uspijeva postići Svoj cilj. Također je suprotno vječnom Božijem zakonu da Sebe podvrgne smrti, smrtnosti, slabosti i poniženju, i da bude rođen iz ženine maternice. Ne postoji nikakav prethodni primjer koji bi činio pravomoćnim ovaj koncept – bilo bi zadovoljavajuće znati da je Bog doživio slična rađanja nekoliko puta prije – niti je to dokazano nekom vrstom božanskih čuda koja čovjek nikada ne može pokazati sam od sebe. Osim toga, ovo načelo nije postiglo ono što mu je bio cilj. Zar nije istina da se ljudi Evrope pretjerano upuštaju u alkohol i razvrat, dva glavna grijeha koja zadovoljavaju bludne strasti, i zar nije istina da većina muškaraca i žena u Evropi čine oba ova grijeha? Neće biti pretjerano reći da je Evropa nadmašila narode Azije u konzumiranju alkohola. U Evropi prodavnice koje prodaju vino tako su uobičajene da je njihov broj viši od broja svih prodavnica u našim gradovima i selima. Iskustvo pokazuje da je alkohol korijen svih zala. On u minutama preokreće osobu u stanje kad je čak spremna počinuti ubistvo, da ne spominjemo i druge grijeha koji idu s tim. Ja izričito proglašavam da piće i strah od Boga nikada ne mogu ići zajedno i ne može se smatrati mudrim onaj ko ne razumije zle posljedice konzumiranja alkohola. Druga opasna stvar u

alkoholizmu je da ga se svako ne može riješiti nakon što mu to postane navika.

Ako krv Krista ne može očistiti čovjeka od njegovih grijeha - što očito nije uspjela uraditi - postoji li ikakav drugi put da se postigne spas? Život grijeha je, nakon svega, gori od smrti. U odgovoru na ovo ja kažem, na bazi mog ličnog iskustva, da je od rođenja čovjeka do ovog vremena postojao samo jedan put izbjegavanja grijeha i neposlušnosti. Kad čovjek postiže istinsko prepoznavanje Boga, kroz kategorične argumente i svijetle znakove, i zbiljski je u stanju da Ga opazi, on shvata da je Božije prokletstvo vatra koja proždire; i kad mu Bog manifestuje Svoju ljepotu, on shvata da u Njemu leži savršeno blaženstvo. Svi zastori između njega i Božije uzvišenosti i ljepote tako su podignuti i jedino to može ukrotiti samoljubive strasti i proizvesti istinsku reformu.

Moj odgovor može izazvati reakciju: 'Zar mi ne vjerujemo u Boga? Zar se mi Njega ne bojimo? Zar Ga mi ne volimo? Zar svi ljudi, s izuzetkom malog broja, ne vjeruju u Njega? I zar oni, ipak, ne čine svaku vrstu grijeha, i zar nisu upleteni u svaku vrstu zla i bezbožnosti?' Ja kažem da je velika razlika između vjerovanja i istinske svjesnosti. Ne kažem da je svako ko vjeruje u stanju da se uzdrži od grijeha. Ja kažem da samo onaj ko istinski prepozna Boga može sebe sačuvati toga, jer on je doživio Božiji strah, kao i Božiju ljubav.

Neko također može pitati: 'Zašto šejtan ne sluša Boga, a posjeduje svjesnost?' Odgovor je - šejtan ne posjeduje vrstu svjesnosti koja je data onima koji je istinski zaslužuju. Čovjek je, samom svojom prirodom, pod utjecajem znanja i čuva se podalje od puta uništenja kad otkrije njegovo strašno lice. Vjerovanje samo znači prihvatanje nečega u dobroj vjeri, ali istinska svjesnost znači zapravo doživjeti to vjerovanje. Nemoguće je da istinska svjesnost (ma'rifat) i grijeh borave zajedno u nečijem srcu, baš kao što je nemoguće da dan i noć budu u isto vrijeme.

Naše svakodnevno iskustvo pokazuje nam da nismo odjednom skloni stvarima koje su korisne i izbjegavamo one kojih se bojimo. Naprimjer, ako ne znate da je stvar koju držite u ruci arsen, i zamišljate da je to samo bambusov šećer ili neki drugi koristan lijek, nećete oklijevati da uzmete deset ili čak dvadeset grama toga; ali ako znate da je to smrtni otrov, koji će vas trenutno usmrтити, nećete se nikada usuditi da uzmete čak ni gram toga. Slično tome, kad čovjek uistinu spozna da Bog postoji i da je svaki grijeh kažnjiv u Njegovim očima, on se uzdržava od svakog grijeha, bilo da je to krađa, krvoproliće, razvrat (blud), okrutnost, kršenje povjerenja, pridruživanje partnera Allahu, neistina, lažno svjedočenje, oholost, hvalisanje, stjecanje imetka nezakonitim sredstvima, izdaja, kletva, prevara (podvala), vjerolomstvo, vođenje nemarnog života, nezahvalnost Bogu, nepostojanje straha od Boga, gubitak sažaljenja prema Njegovim stvorenjima, nespominjanje Njega sa strahom i poniznošću, gubljenje u slijeđenju ovosvjetskih udobnosti i zadovoljstva, zaboravljanje istinskog Dobročinitelja, nemarnost za namaz i poniznost, prodaja krivotvorenih dobara, nedavanje pune mjere, prodavanje ispod vrijednosti, nebriga za svoje roditelje, neljudsko ponašanje prema svojoj ženi, neposlušnost svom mužu, bacanje zlih pogleda na žene drugih muškaraca, nemarnost za potrebe siročadi, slabe i bespomoćne, nepažnja o pravima komšija, ismijavanje drugih s ciljem dokazivanja svoje superiornosti, ismijavanje ljudi riječima namijenjenim da ih povrijede, ukazivanje na nečije tjelesne nedostatke s ciljem ponižavanja, nazivanje ljudi ružnim imenima ili klevetanje, pripisivanje neistine Bogu ili, Bože sačuvaj, lažne tvrdnje da je poslanik ili vjerovjesnik, negirajući Božije postojanje, pobuna protiv pravednog vladara i štetno stvaranje nereda u zemlji. Ako neko insistira na tome da mora postojati drugi način za postizanje spasa, zato što vjerovanje nije obuzdavanje grijeha, moj odgovor je da niko neće počinuti grijeh ako je siguran da

će ga munja pogoditi u momentu kad to učini. Logika ovog argumenta je neosporna. Samo razmislite o tome da li vi ikada prestupate kad ste sigurni da predstoji kazna. Hoćete li staviti svoju ruku u vatru, ili se baciti sa planine, ili skočiti u bunar, ili leći pred voz koji se kreće, ili staviti ruku u usta divlje zvijeri, ili dobre volje dati da vas ujede bijesan pas, ili ostati stojeći usred strašne oluje? Zar nećete pojuriti iz kuće koja se ruši, ili skočiti iz kreveta u kojem je zmija, ili pobjeći iz zapaljene zgrade? Ako želite izbjeći ove moguće opasnosti, zašto onda ne odbacite one grijeha koje sam ja upravo spomenuo? Odgovor koji će mudra osoba dati poslije prikladnog promišljanja bit će - razlog ovog proturječja jeste razlika u načinu na koji shvatamo ove dvije stvari. Većina ljudi nema dovoljno svjesnosti o grijehu i premda ih smatraju štetnim, ne izbjegavaju ih kao što bi izbjegavali lava ili zmiju. Duboko u svojim srcima oni ne vjeruju istinski da će biti kažnjeni za svoje grijeha. Čak i sumnjaju da Bog zaista postoji. I ako postoji, sumnjaju da će njihove duše preživjeti poslije smrti, i ako prežive, da će zapravo biti kažnjeni za svoje grijeha. Većina ljudi gaji takve misli, a da ih nisu svjesni. Međutim, u isto vrijeme, oni izbjegavaju sve opasnosti koje sam ja naprijed spomenuo, jer se boje određene smrti ako budu blizu toga. I ako se suoče sa opasnošću, oni ne gube vrijeme bježeći od toga. Činjenica je da je čovjek siguran u štetna djelovanja ovih stvari, ali u slučaju religijskih naredbi on nije tako siguran i njegovo znanje je bazirano samo na pretpostavci i mitu, umjesto ličnog iskustva, a mitovi ne mogu pomoći čovjeku da se oslobodi grijeha. Prema tome, čak i da je hiljadu mesija bilo razapeto, oni nikada neće dovesti do istinskog spasa, jer se od grijeha samo može osloboditi kroz savršeni strah i savršenu ljubav. Raspeće Krista, koje je po sebi lažno vjerovanje, nema ništa sa zaustavljanjem napredovanja grijeha. Imajte na umu da je ovo načelo bazirano na neznanju, naše iskustvo tome ne svjedoči, i Mesijino uništenje ne može izbaviti ljude od grijeha.

Sam koncept istinskog spasa jeste u tome da čovjek treba biti sačuvan od pakla grijeha još na samom ovom svijetu. Jesu li kršćani sačuvani od toga na račun ovih priča i da li je bilo ko ikada bio spašen zbog ovih besmislenih bajki, koje nemaju ništa sa istinom i istinskim spasom?

Pogledajte na Istok i na Zapad. Nećete naći nikoga ko je kroz ove mitove postigao čistoću koja vodi sigurnosti u Boga. Takvom čistoćom čovjek nije sklon grijehu i za njega zadovoljstvo istine postaje slično plodovima Dženneta. Njegova duša teče kao voda prema Božijem pragu i spušta se svjetlo s neba koje rastjerava sve opasne mrakove. Naprimjer, kad se svi prozori sobe otvore prema dnevnom svjetlu, ona se odjednom ispuni svjetlom sunca; ali ako se oni drže zatvorenim, nikakvi sadržaji priča i bajki ne mogu donijeti svjetlo. Osoba mora ustati i otvoriti prozore prije nego što svjetlo može osvjetliti njegovu sobu. Isto tako, samo mišljenje o vodi ne može ugasiti žeđ; osoba mora nekako dokučiti vodu i staviti svoja usta prema njoj prije nego ga ona zadovolji.

Voda koja gasi žeđ i vatru grijeha nije ništa drugo nego sigurnost. Ništa drugo pod suncem ne može vam pomoći u ovome; nikakav križ ne može iskupiti vaše grijeha i nikakva krv vas ne može uzdržati od vaših bludnih strasti, jer oni nemaju nikakve srodnosti sa istinskim spasom. Nastojte razumjeti ove činjenice i zamislite se nad istinom. Ako probate ovaj lijek, kao što probavate ovosvjetske lijekove, uskoro ćete uvidjeti da vas nikakvo svjetlo, osim svjetla istinske sigurnosti, ne može osloboditi mraka u vama. Ništa osim čiste vode savršene pronicljivosti ne može vas očistiti od vaše unutarnje nečistoće. Jedino čista voda Božijeg 'odbljeska' može umiriti izgaranje u vašem srcu. Ko god predlaže bilo šta suprotno ovome, lažov je. Ko god nastoji predložiti drugačiji lijek, bezuman je. Takvi ljudi vam ne donose svjetlo, nego vas vode dublje u mračni ponor i povećavaju vaše izgaranje i traženje, umjesto da vas opskrbe

vodom koja zadovoljava. Nikakva krv vas ne može spasiti, osim ona proizišla iz 'opskrbe' uvjerenja. Nikakav križ vas ne može iskupiti osim križa bogobožnosti, koji znači da ostanete ustrajni i čvrsti na istini. Otvorite svoje oči i razmislite! Zar nije istina - ukoliko ne postoji svjetlo, ne možete vidjeti, i ukoliko ne slijedite pravi put, ne možete stići na odredište? Duhovni poredak se može lahko razumjeti njegovim upoređivanjem sa fizičkim poretkom. Razmislite, stoga, o onome što se može lahko razumjeti i uz pomoć toga nastojte shvatiti ono što leži izvan vašeg vidokruga. Zakoni koji vladaju u fizičkom svijetu također obuhvataju istinu u duhovnom svijetu, jer oni proističu iz istog božanskog izvora. Postoji li bilo ko da može vidjeti bez očiju, ili čuti bez ušiju, ili govoriti bez jezika? Zašto ne bismo primijenili iste zakone na duhovni poredak? Je li moguće da iko ko ima oči ostane stajati na rubu jame bez dna? Može li iko ko ima uši ne čuti dolazak provalnika u svoju kuću? Hoće li iko ko je u stanju da razlikuje slatko od kiselog jesti nešto gorko i otrovno, što dovodi do patnje i smrti? Ako ove fizičke fenomene primijenimo na duhovni svijet, možemo lahko razumjeti da čovjek, s ciljem održavanja duhovnog života, treba svjetlo da mu pokaže puteve opasnosti, i da mora imati sluh koji ga upozorava na zasljeđe provalnika i lopova, i da mora imati čulo ukusa da bi razlikovao slatko od gorkog i otrov od protuotrova. To su zahtjevi spasa, i niko ko je slijep i nije blagoslovljen svjetlom nikada ne može postići spas kroz krv drugog.

Spas nije nešto specifično za Drugi svijet. Istinski spas počinje u samom ovom životu. To je svjetlo koje se spušta na dušu i otkriva put koji vodi propasti. Koračajte putem istine i mudrosti tako da budete odvedeni prema Bogu, i ojačajte svoja srca tako da se krećete prema istini. Nesretno je srce koje je hladno, i duh koji je mrtav, i savjest koja ne posjeduje pronicljivost. Postanite kao vedro koje je spušteno u bunar prazno a izlazi napolje puno, a ne kao sito koje ne može zadržati vodu. Pazite na svoje (duhovno,

izdavač) zdravlje, i oslobodite se groznice materijalizma, čiji otrovni utjecaj uzrokuje da vaše oči oslijepe, i vaše uši oglušnu, i što vaš jezik lišava ukusa, i vaše ruke i stope čvrstine. Isključite se iz ovog svijeta tako da osnujete vezu sa Nebeskim. Spriječite svoje srce da se kreće u jednom pravcu, tako se može kretati prema drugom. Odbacite nečistoće ovog svijeta tako da vam bude poklonjen sjajni dragulj neba. Vratite se svom porijeklu i čistoći svog oca Adema u vrijeme njegovog rođenja, tako da i vama bude poklonjena vrhovna vlast nad svim stvarima.

Dan se završava i sunce će uskoro zaći. Vi još imate vremena, ako želite da vidite, ili ste možda isuviše zakasnili. Prije nego što odete (s ovog svijeta, izdavač), pošaljite prije sebe dobre stvari, da jedete umjesto kamenja i opeke; i pošaljite unaprijed neku odjeću da odjenete, umjesto trnja i dronjaka. Bog stvara mlijeko u majčinim prsima još prije nego što se dijete rodi. Tako je radi vas, u vaše doba i u vašu zemlju, poslao onoga ko će vas nahraniti kao majka. On će vas nahraniti mlijekom uvjerenja, koje je bjelje od sunca i više razveseljava od bilo kojeg vina. Ako imate imalo života u sebi i niste mrtvi, onda pojurite prema njemu, da pijete ovo svježe mlijeko. Odbacite ustajalo mlijeko koje je zaraženo bakterijom, jer vam ono ne može donijeti život. I samo će vas učiniti bolesnim u momentu kad uđe u vaše tijelo, jer je postalo otrovno. Nemojte gledati s divljenjem na sve što je bijelo; crno je nešto bolje. Crna kosa, naprimjer, odražava snagu mladosti, dok bijela kosa označava nemoć, slabost i stare godine. Na isti način, 'bjelina' hvalisanja i pokazivanja nečije vrline nije ni od kakve pomoći. I grješna a jednostavna osoba, uvjetno rečeno, bolja je, jer ne taji zalutalo svoj grijeh. Ja sam uvjeren da je takva osoba bliže Božijoj milosti. Nemojte svoju vjeru dovesti u neizvjesnost, koja je lišena istinskog svjetla i nije zasnovana na božanskoj filozofiji, jer sve ovo vodi uništenju. Ako hoćete znati kako možete odbaciti zlo, pogledajte pomno na ono što vaša srca istinski žele i pitajte svoju savjest koji je lijek najbolji

da se oslobodite grijeha. Može li bilo ko vjerovati da je krv Krista dovoljna da bi imao strah počiniti grijeh? Naprotiv, iskustvo je pokazalo da ih to dalje ohrabruje, zato što svako ko se oslanja na krv Krista misli da su njegovi grijesi već oprošteni.

Međutim, onaj ko zna za otrovnu prirodu grijeha nikada se neće usuditi da ga poćini, jer zna kako će ga to uništiti. Zato je od Boga bio poslan ćovjek da vas vodi tom znanju, koje će vam pomoći da spoznate Boga i otrov zla, poslije ćega ćete bjeŹati dalje od grijeha baš kao što bjeŹite od divlje zvijeri.

Svrha ovog ćlanka je da širi istinska BoŹija ućenja u svijetu, tako da oni koji traŹe spas kroz raspeće i krv Krista mogu naći izvor istinskog spasa.

Istinski spas ne moŹe se naći u nećistoj vodi. Voda koja ćisti srca dolazi s neba u svoje odrećeno vrijeme, a rijeka kojom je nošena nema nećistoće i prljavšćine, i njenu ćistu vodu ljudi Źeljno uzimaju. Rijeka koja je prestala teći i koja je od ustajale vode ne moŹe posjedovati takvu ćistoću, jer je pomiješana s blatom i izlućinama Źivotinja. Srce koje je blagoslovljeno BoŹijim znanjem i uvjerenjem je kao rijeka punog toka koja navodnjava sva polja na svom putu i ćija hladna i ćista voda donosi mir i olakšanje njihovim zaŹarenim srcima. Takva voda nije samo ćista. Ona, takoaćer, ćisti druge poklanjajući im mudrost koja ćisti hrću njihovih srca i ona nisu sklona grijehu. Ali onaj ko je kao mala bara vode koja se pomiješala s blatom ne moŹe ćovjećanstvu ućiniti ništa dobro, jer ne moŹe oćistiti ćak ni svoju vlastitu dušu. Vrijeme je da ustanete i poćnete tragati za vodom uvjerenja, zato što će vam biti data. Kad jednom budete ispunjeni uvjerenjem, teći ćete naprijed kao rijeka; oćistit ćete sebe od nećistoće sumnje i udaljiti se od grijeha. To je voda koja će isprati sve tragove grijeha i oćistiti vaša srca i pripremiti vas da sebe oblikujete po BoŹijem ugledu. Nikada ne moŹete izbrisati ureze svog ega sa škriljaca svojih srca ukoliko ih ne isperete ćistom vodom sigurnosti. Donesite odluku da bi vam bila data

snaga, i tražite da bi bili opskrbljeni. Omekšajte svoja srca tako da razumijete ove stvari, jer osoba tvrdog srca nije kadra da ih shvati. Da li zamišljate kako istinski možete mrziti grijeh ukoliko vaša srca ne budu ispunjena Božijim veličanstvom? Možete li postati svjesni slave i moći Živog Boga i mogu li vaša srca biti napunjena svjetlom sigurnosti? Ne. Postoji samo jedan put, baš kao što postoji samo Jedan Bog i jedan Zakon.

Ako želite više informacija o Ahmadija muslimanskom džematu preporučujemo Vam slijedeću literaturu na bosanskom jeziku:

Kako se osloboditi grijeha • Elementarno proučavanje islama • Islamski odgovor na suvremena pitanja • Jesu li Britanci osnovali Ahmadija muslimanski džemat • Muslimanima svijeta s ljubavlju • Isus u Indiji • Filozofija učenja islama • Osnovne i bitne informacije o Ahmadijanstvu • Istina o Ahmadijama i njihovom svetom osnivaču • Knjiga o namazu • Preporod vjere • Ljubaznost Časnog Poslanika prema djeci • Ahmad i Sara • Ahmad i Sara idu u džamiju • Molba za našu braću i sestre • Zašto sam postao Ahmadi • Poruka mira • Ahmadija muslimanski džema'at - kratak uvod • Odgovor na primjedbe protiv Ahmadija i njihovog osnivača • Naše učenje • Odabrani ajeti iz Časnog Kur'ana • Odabrani hadisi Časnog Poslanika Islama • Odabrana pisanja Časnog Mesije • Hazreti Ahmad - Obećani Mesija • Halifat u Ahmadijatu • Oporuka • Šta je Ahmadija muslimanski džema'at ponudio čovječanstvu? • Letke na različite teme: Isa, a.s.; Islam; Ahmadija džema'at; Obećani Mesija itd.

Bilo kakve informacije o Islamu ili literaturu na raznim jezicima možete dobiti na slijedećim adresama:

Bosna i Hercegovina:

Mesdžid Baitul - Islam
Tuzlanska 1b
71000 Sarajevo
Tel. 00-387-33-612612
Web: www.ahmadija.ba
E-mail: info@ahmadija.ba

Belgija:

Brusselstraat 3
1700 Sint-Ulriks-Kapelle
(Dilbeek), Brussels
Tel. 00-32-2-4666856

Holandija:

De Moskee
Oostduinlaan 79
2596 JJ, Den Haag
Tel. 00-31-70-3242881

Kanada:

Baitul - Islam
10610 Jane Street
Maple, Ontario
L6A 3A 2

Švedska:

Nasir Moske
Tolvskillings Gatan 1
414-82 Gotenborge
Tel. 00-46-31-414044

Švicarska:

Mahmud Moschee
Forchstrasse 323
8003 Zurich
Tel. 00-411-3815570

Njemačka:

Genfer Strasse 11
60437 Frankfurt am Main
Tel. 00-49-69-50688600
Fax. 00-49-69-50688666

Norveška:

Ahmadiyya Muslim Mission
Frogner VN 53
0266 Oslo 2
Tel. 00-472-244718

Velika Britanija:

The London Mosque
16 Gressenhall Road
London SW 18 5QL
Tel. 00-44-20-8870-8517

**HOW TO BE FREE FROM SIN
(Bosnian Translation)**

KAKO SE OSLOBODITI GRIJEHA

HAZRETI MIRZA GHULAM AHMAD

IZ KADIANA

OBEĆANI MESIJA I MEHDI A.S.

OSNIVAČ AHMADIJA MUSLIMANSKOG DŽEMATA

Islamski koncept spasa razlikuje se od koncepta drugih religija, i od koncepta kršćanstva pogotovu, zato što islam odbija koncept urođenog grijeha i ističe da je čovjek odgovoran samo za svoje vlastite grijehе. Prema tome, on treba da se oslobodi svojih grijeha s ciljem postizanja spasa. U ovom članku Obećani Mesija a.s. odgovara na općenito važno pitanje: zašto čovjek čini grijehе i kako se može osloboditi toga?

Obećani Mesija a.s. također obrazlaže da se istinska religija mora prosuđivati po svojoj sposobnosti da svoje sljedbenike vodi sigurnosti u postojanje Boga. Časni autor detaljno poredi islam i druge religije i zaključuje da jedino islam može voditi čovjeka savršenoj svijesti i, u skladu s tim, oslobađanju od grijehа.

Prvi engleski prijevod ovog članka objavljen je pod naslovom *Kako se osloboditi okova grijehа* u engleskom izdanju *Pregled religija* januara 1902. Sadašnji prijevod je pripremio Vakalat Tasnif (Rabva).